

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 401

ΕΤΟΣ ΙΖ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2

ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1962 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΑΙ ΑΝΕΥΘΥΝΟΙ ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΝΤΩΝ

Ἡστόχησε ἐπικινδύνως καὶ ἡδίκησε καταφώρως ὁ ἐγνωσμένης ἀξίας καθηγητῆς κ. Ράμμος ἀποφηνάμενος, ὅτι «ἐθνικόφρων εἶναι ὁποῖος τηρεῖ καὶ σεβάζεται τοὺς νόμους τῆς Πατρίδος», ἀρνηθεὶς, διὰ τῆς κρίσεως αὐτῆς, εἰς σημαντικὴν μερίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, τοὺς παλαιοημερολογίτας, τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἐθνικόφρονος πολίτου.

Παταγώδης ἡ ἀστοχία τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ!

Τὸν ἐρωτῶμεν: Ποίους νόμους δὲν ἐσεβάσθησαν οἱ παλαιοημερολογίται; Μήπως ἠρνήθησαν τὰς στρατιωτικὰς των, ἢ τὰς φορολογικὰς των ὑποχρεώσεις;

Ἐξ ἀντιθέτου τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα καθιεροῦται διὰ νόμου εἰς μίαν πολιτείαν;

Ὁ ἐορτασμὸς τῶν ἐορτῶν, κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον συνιστᾷ νομικὴν ὑποχρέωσιν τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν;

Ἀπαντήσατε λοιπόν, κύριε καθηγητά, ποίους νόμους δὲν τηροῦμεν καὶ δὲν σεβόμεθα!

Ἡ ἀστοχία ὅμως τοῦ κ. Καθηγητοῦ ἀποδεικνύεται καὶ ἐξ ἄλλης ἐπόψεως.

Οἱ νόμοι, ὡς γνωστόν, ἔχουν τὸ στοιχεῖον τῆς μεταβλητικότητος· ὁ χαρακτῆρ των εἶναι, οὕτως εἴπειν, ἐποχιακός.

Θεσπίζονται κατὰ τὰς ἐπικρατούσας περὶ δικαίου ἀντιλήψεις καὶ ἀποβλέπουν εἰς τὸν διακανονισμόν συμφερόντων, ἅτινα ποικίλουν κατὰ τάξεις καὶ ἐποχάς.

Δι' ὃ καὶ συνήθως νεώτεροι νόμοι συμπληροῦν ἢ καὶ καταργοῦν παλαιότερους· δὲν εἶναι δὲ σπάνιον τὸ φαινόμενον τῆς ἀντιθέσεως νομικῶν τινῶν διατάξεων, θεσπισθεισῶν διὰ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς αἰετ μεταβαλλομένους νόμους, ἡ ἐθνικὴ συνείδησις τοῦ πολίτου εἶναι ἀμεταβλήτως καὶ ἀνεξελίκτως σταθερά.

Τὰ στοιχεῖα ὅθεν τὰ ὅποια συνθέτουν τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν ἑνὸς πολίτου εἶναι τὰ ἰδανικά!

Τοιαῦτα δὲ ἰδανικά εἶναι ἡ εὐσέβεια, ἡ φιλοπατρία, ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν οἰκογενειακὸν βίον, ἡ ἱστορικὴ συνείδησις, τὰ ὅποια βιοῦνται εἰς μίαν ἐσωτερικὴν ἐνότητα καὶ ἐκφράζονται δι' ἑνὸς ὑγιοῦς συντηρητισμοῦ, ἀντιθέτου καὶ ξένου πρὸς πᾶσαν ἀσυλλόγιστον καὶ ἐξαλλον πρόοδον!

Ἡ στάσις τοῦ πολίτου ἐναντὶ τῆς συγκεκριμένης νομοθεσίας τῆς πατρίδος του οὐδέποτε, κατὰ ταῦτα, ἀποτελεῖ κριτήριον ὑγιοῦς ἐθνικῆς συνειδήσεως!

Πόσοι Ἕλληνες μεγαλόσχημοι θὰ ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῶσι, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ

κ. Καθηγητοῦ, ὡς μὴ ἐθνικόφρονες, διότι, παραβαίνοντες σχετικὴν νομοθεσίαν, κατέχουν πολλὰς ἐμπίσθους παρὰ τῷ Δημοσίῳ θέσεις ;

Ἄστοχία καὶ σφάλμα λοιπὸν ἡ κρίσις τοῦ κ. Καθηγητοῦ.

Ἡ φιλοπατρία εἶναι κυρίως ἀπαύγασμα εἰδικοῦ ψυχισμοῦ, διαμορφωθέντος ὑπὸ ὑψηλῶν καὶ θείων ἰδανικῶν καὶ οὐχὶ ἀπλῆς φιλονομίας, ἥτις συνιστᾷ ἀναγκαστικὴν ὑποχρέωσιν πάντων τῶν κατοικούντων ἐν μιᾷ ἐπικρατείᾳ !

Διὰ τὴν καταδειχθῆ, τέλος, τὸ ἀστοχον τοῦ πολυσεβᾶστος κ. καθηγητοῦ θὰ εἴπωμεν καὶ τοῦτο· ἅπαντες, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ κ. καθηγητοῦ, οἱ ἀπόδημοι Ἕλληνες δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἐθνικόφρονες, διότι δὲν τηροῦν καὶ δὲν σέβονται τοὺς νόμους τῆς Πατρίδος, ἀλλὰ τοῦ κράτους, εἰς ὃ κατοικοῦν, ὡς τῆς Ἀμερικῆς, Γαλλίας κ.λ.π. !

Ἡ κρίσις ὁμῶς τοῦ κ. καθηγητοῦ δὲν συνιστᾷ μόνον ἀστοχίαν, ἀλλὰ καὶ κατάφωρον ἀδικίαν !

Γνωρίζει ὁ κ. Ράμμος, ὅτι οἱ Ἕλληνες παλαιοημερολογίται τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας, ὅχι μόνον δὲν ἐδέχθησαν νὰ ἐπικοινωνήσουν μετὰ τοὺς Βουλγάρους, καίτοι ἦσαν παλαιοημερολογίται οἱ Βούλγαροι, ἀλλὰ καὶ ἐδιώχθησαν παρ' αὐτῶν κατὰ τὴν ἀπαισίαν μνήμης Βουλγαρικὴν κατοχὴν τῆς Μακεδονίας, ὅτε ἴσως ὁ κ. Ράμμος θὰ ἀνεπαύετο ἡσύχως εἰς Ἀθήνας καὶ δὲν θὰ ἠνωχλεῖτο παρ' οὐδενός ;

Γνωρίζει ὁ κ. Ράμμος, ὅτι οὐδεὶς παλαιοημερολογίτης διεκρίθη δι' ἀνατρεπτικὴν δρᾶσιν, ἐνῶ πολλοὶ πολιτικοὶ καὶ ἐκκλησιαστικοὶ ἄνδρες ἐκ τῶν νεοημερολογιτῶν, ἔδρασαν καὶ ἀπησχόλησαν, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, τὰς ὁρμοδίας δικαστικὰς ἀρχὰς τῆς Πατρίδος μας ;

Ἄλλωστε καὶ αὕτη ἡ προσήλωσις των εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολογιακὸν καὶ ἑορτολογιακὸν καθεστὼς ἀποδεικνύει συντηρητικότητά, ἥτις εἰς ἐποχὰς διεθνιστικῶν τάσεων ἀποτελεῖ βαθὺν θεμέλιον πατριωτισμοῦ !

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σπυρίδωνος Βλάχου ἐγερθέντος καθ' ἡμῶν διωγμοῦ, καίτοι μᾶς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία, ἐν τούτοις δὲν ἐπεζητήσαμεν τὴν συν-

ηγορίαν ἄλλοθεντῶν παραγόντων, διὰ νὰ μὴ ἐκθέσωμεν τὴν πατρίδα μας !

Συνεχῶς δὲ ἐμπαιζόμενοι ὑπὸ τῶν πολιτικῶν οὐδέποτε ἐπαύσαμεν, κατὰ τὰς ἐκλογάς, νὰ υποστηρίζωμεν ἐθνικόφρονα πολιτικὰ συγκροτήματα.

Θὰ ἐπρεπε λοιπὸν ὁ κ. Ράμμος, πρὶν ἢ διατυπώσῃ κρίσιν τινά, νὰ σταθμίσῃ ὠρισμένα γεγονότα, νὰ ψυχολογήσῃ τοὺς φορεῖς ἐνὸς κινήματος εὐσεβείας, νὰ ἀνατάμῃ τὸ κίνημα αὐτὸ καὶ τότε νὰ προβῇ εἰς χαρακτηρισμόν.

Ἀσφαλῶς τότε οὔτε θὰ ἡστόχει, οὔτε θὰ ἡδίκηει !

Τὰ γράφομεν αὐτὰ ἀπλῶς διὰ νὰ καταδείξωμεν μεθ' ὅσης ἐπιπολαιότητος ἐπιλαμβάνονται συνήθως οἱ κατὰ κόσμον σοφοὶ ἐνὸς τόσον σοβαροῦ θέματος, ὅπερ δὲν συνίσταται εἰς τὸν ἑτερόχρονον ἑορτασμόν τῶν Χριστιανικῶν ἑορτῶν, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς συνετοῦς καὶ λελογισμένης συντηρητικότητος.

Ἐλπίζομεν, ὅτι πέραν τῶν γνωστῶν κύκλων τῶν ὁποίων τὰς γνώμας ἀπηχεῖ προφανῶς ὁ ἀξιοσεβαστὸς κ. Καθηγητὴς, οὐδένα ἄλλον θὰ ἐπηρεάσῃ, διότι τόσον ἡ Ἐπίσημος Ἐκκλησία, ὑπὸ τὴν πολιὰν σύνεσιν τοῦ ἀπὸ Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως Χρυσοστόμου, ὅσον καὶ ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις, ὑπὸ τὸν ἐγνωσμένης διορατικότητος πολιτικὸν ἄνδρα κ. Καραμανλὴν, θὰ ἀντιληφθῶσιν, ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ ὁρθὴ πλέον ἀντιμετώπισις τοῦ

ζητήματος.

Ὅρθῃ δὲ ἀντιμετώπισις εἶναι ἡ ἐξεύρεσις λύσεως ἐκκλησιαστικῶς, κανονικῶς καὶ πολιτικῶς τιμίας, ὥστε οἱ Παλαιοημερολογίται, μέχρι τῆς ἀποφάσεως μιᾶς Πανορθόδοξου Συνόδου, νὰ δύνανται νὰ ἀπολαμβάνουν τοῦ πλέον στοιχειώδους δικαιώματος, τῆς Ὁρησκευτικῆς Ἐλευθερίας.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Ἑπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Βρετάνος
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι
Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—
» » » » » 30.—
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» » » » » 4
Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΕΛΑΒΟΝ ΧΩΡΑΝ ΤΑ ΚΟΣΜΟΣΩΤΗΡΙΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΟΙ ΙΕΒΟΥΣΑΙΟΙ ΚΑΙ Ο ΔΑΒΙΔ

Ποῖος ὑπῆρξεν ὁ ἰδρυτὴς τῆς δεδοξασμένης πόλεως τὸ ἀγνοοῦμεν. Ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ καὶ ἡ Ἁγία Γραφή σιωπᾷ καὶ ἡ παράδοσις εἶναι ἀσταθής. Μία μορφή παραδόσεως ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Μελχισεδέκ, ὡς ἰδρυτοῦ. Ἄλλοι ὁμως εὐρίσκουν ὅτι ἡ ἱερὰ πόλις ἐκτίσθη πολὺ πρὸ τοῦ ἁγίου ἐκείνου ἀνδρός.

Πάντως γνωρίζομεν μετὰ βεβαιότητος, ὅτι οἱ πρῶτοι κάτοικοι αὐτῆς τῆς ὀχυρᾶς πόλεως ὑπῆρξαν οἱ Ἰεβουσαῖοι. Γύρω ὅμως ἀπὸ τὸ 1500 π. Χ. εἰς τὴν Παλαιστίνην ἐνέσκηψε μία θύελλα. Οἱ Ἰσραηλίται διοικουμένοι ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυὴ προσήγουν εἰς τὰ ὅρια τῆς γῆς τῆς ἐπαγγελίας. Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰεβουσαίων Ἀδωνιβεζέκ τρομοκρατηθεὶς προσεπάθησε νὰ τοὺς ἀναχαιτίσῃ. Ἡ βούλησις ὁμως τῆς Θείας Προνοίας ἦτο ἄλλη. «Ὁ τῶν ὄλων Θεὸς διὰ Μωϋσέως τοῦ νομοθέτου προσέταξεν πάντας ἄρδην ἀναιρεθῆναι πρὸς τὴν γῆν ἐκείνην οἰκήσαντας, αἵτε διὴ πανωλεθρίας ἄξια πεπραγόντας, καὶ εἰς ἔσχατον παρανομίας ἐλάσαντας», καθὼς γράφει ὁ ἱστορικὸς Θεοδώρητος.

Ἀλλὰ ἂν καὶ κατετροπώθη ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰεβουσαίων ἡ πόλις ἦτο ὀχυρὰ καὶ παρέμενεν ἀνάλωτος. Ἐχρειάσθη νὰ παρέλθουν ἀρκετὰ ἔτη διὰ νὰ τὴν καταλάβουν μὲ μίαν νέαν ἔφοδον. Οἱ ἀπόγονοι ὁμως τῆς φυλῆς Βενιαμὴν, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχεν παραδοθῇ ὡς κληρὸς ἡ πόλις, ὄντες ἀσθενεῖς δὲν ἠμπόρεσαν νὰ ἐπικρατήσουν τελικῶς τῶν Ἰεβουσαίων, οἱ ὅποιοι ἐκράτουν ἀκόμη τὴν ἀκρόπολιν. «Τὸν Ἰεβουσαῖον, γράφει ἡ Βίβλος τῶν Κριτῶν, τὸν κατοικοῦντα ἐν Ἱερουσαλὴμ οὐκ ἐκληρονόμησαν οἱ υἱοὶ Βενιαμὴν».

Τὰ πράγματα ὁμως μετεβλήθησαν, ὅταν ὁ Θεοχριστὸς Δαβὶδ ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον. Ἡ ὥρα τῆς ἀκροπόλεως τῆς Ἱερουσαλὴμ ἔφθασεν. Ἡ πόλις προσεφέρετο ὡς πρωτεύουσα καὶ μητρόπολις τοῦ βασιλείου. Ἐπειτα δὲν συνέφερε νὰ ὑπάρχῃ εἰς χεῖρας ἐθρῶν μία μικρὰ νηὶς ὡς συνεχῆς πρόκλησις πρὸς τοὺς Ἰουδαίους. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Δαβὶδ μὲ τὸν ἀναγκαῖον στρατὸν εὐρέθη ἐνώπιον τῶν τειχῶν τῆς ἀκροπόλεως τῆς Ἱερουσαλὴμ. Οἱ Ἰεβουσαῖοι ὁμως εἶχον τόσῃ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ ἀνάλωτον τῶν τειχῶν, ὥστε ἤρχισαν νὰ χλευάζουν τὸν Δαβὶδ. Παρέταξαν μάλιστα ἐπάνω εἰς τὰ τείχη ὄλους τοὺς τυφλοὺς καὶ χωλοὺς, διὰ νὰ περιπαίξουν τοὺς πολιορκητάς. Ὁ Δαβὶδ ὁμως παρωξύνθη. Ἡ πολιορκία ἐγίνε στενωτέρα. Ἡ ἔφοδος τῶν πολιορκητῶν ὑπῆρξε κρατερὰ καὶ ἡ ἀκρόπολις ἔπεσεν εἰς χεῖρας τοῦ Δαβὶδ τὸ 1050 π. Χ.

Ἀπὸ ἐδῶ ἀρχίζει τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ δόξα τῆς ἁγίας πόλεως ἀνὰ τοὺς αἰῶνας. Μέχρι τότε ἦτο καταφύγιον τῶν ἀλλοφύλων. Τώρα ἐγινεν ἡ ἐνδόξος βασιλεὺς καὶ ἡ μόνη ἐστία τῆς ἀληθινῆς λατρείας πρὸς τὸν Θεόν. Ἀπὸ τότε προχωροῦσα ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, καὶ στολισμένη μὲ θεῖα κοσμήματα περι-

εβλήθη αἰώνιον καὶ ἀμάραντον κλέος.

Μετὰ τὴν ἄλωσιν ἡ πρώτη φροντίς τοῦ προφητάνικτος ἦτο νὰ ὀχυρώσῃ αὐτήν. Ἀφοῦ τὴν ὠχυρώσεν ἔκτισεν ὠραῖον κέδρινον παλάτιον.

Ἡ πόλις ἡμέραν μὲ τὴν ἡμέραν ἐξωραΐζετο καὶ ἐγίνετο λαμπροτέρα. Τὸ ὠραιότερον ὁμως κόσμημα ἦτο ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης, τὴν ὁποίαν ὁ Δαβὶδ μετέφερεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὴν ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου. Ἐκτοτε ὁ λόφος ἔκαλεῖτο «ἅγιον ὄρος». Τὸ βιβλίον Β' Βασιλειῶν μᾶς δίδει περιγραφὴν τῆς μεγαλοπρεπεστάτης πομπῆς, ἡ ὁποία συνώδευσεν τὴν κιβωτὸν εἰς τὴν νέαν τῆς παραμονήν. Ἱερεῖς καὶ Λευῖται προαγνισθέντες ἐβάσταζον τὴν κιβωτόν. Προηγούντο ἐπτὰ χοροὶ θαυμασίως διακεκοσμημένοι. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς περιεζωσμένος θαυμασίαν στολὴν ἔψαλλε χαρμωδύνως. Ἠκολούθουν οἱ πρεσβύτεροι, ὁ λαὸς οἱ χιλιάρχοι. Ὅταν εἰσῆλθεν ἡ πομπὴ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα πλούσιαι θυσαίαι καὶ ὀλοκαντώματα προσεφέρθησαν εἰς τὸν Θεόν.

Ἡ κιβωτὸς ὁμως δὲν εἶχεν εὔρει ἀκόμη τὸν ναὸν τῆς. Ἀπὸ τὴν νέαν πόλιν, ποῦ ἐκαλλωπίζετο ραγδαίως, ἔλλειπεν τὸ κυριώτερον κτίσμα, ὁ ναὸς τοῦ Ὑψίστου. Ἡ ἀνέγερσις ὁμως αὐτοῦ ἦτο ὑπόθεσις ὅχι τοῦ πολεμιστοῦ Δαβὶδ ἀλλὰ τοῦ ἀνδρός τῆς εἰρήνης Σολομῶντος.

Ὅταν ἐκοιμήθη ὁ Δαβὶδ «ἐν γῆρα καλῶ, πλούτῳ καὶ δόξῃ», ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον ὁ Θεοσοφὸς Σολομὼν (1115) ἐπεφημούμενος καὶ ἐπικροτούμενος ὑπὸ πάντων. «Καὶ εἶπεν πᾶς ὁ λαὸς : Ζήτω ὁ Βασιλεὺς Σολομῶν» (3 Βασιλ. α', 39).

(συνεχίζεται)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΜΝΟΛΟΓΙΑΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Δύο ἀηδόνες τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀμιλλῶνται εἰς τὴν σύνθεσιν γλυκυφθόγων ᾠμάτων, πρὸς τιμὴν καὶ ἔπαινον τῆς ὑπερευλογημένης Θεοτόκου, τῆς ὁποίας τὴν εἰς τοὺς Οὐρανὸς μετὰστασιν ἐορτάζομεν. Οἱ Ἅγιοι Κοσμάς καὶ Ἰωάννης ὁ Λαμασκηνός.

Ἀρχόμενος τοῦ Κανόνος ὁ ἱερὸς Κοσμάς καταθέτει τὸν θεμέλιον ὄντως λίθον τοῦ ἑξαίσιου ποιήματός του εἰς τὸ πρῶτον αὐτοῦ τροπάριον. «Πεποικιμένη τῇ θεῇ δόξῃ ἡ ἱερὰ καὶ εὐκλεὲς Παρθένη μνήμη σου, πάντας συνηγάγετο πρὸς εὐφροσύνην τοὺς πιστοὺς, ἐξαρχούσης Μαριάμ, μετὰ χορῶν καὶ τυμπάνων, τῷ Σῶ ᾄδοντας Μονογενεὶ ἐνδόξως ὅτι δεδοξάσται».

Δὲν ὑστερεῖ εἰς ἔξαρσιν ὁ ἕτερος Φωστὴρ τῆς Ἐκκλησίας ὁ Ἱωάννης γράφων. «Κροτεῖταισαν σάλπιγγες τῶν Θεολόγων σήμερον· γλῶσσα δὲ πολύφθογγος ἀνθρώπων νῦν εὐφημεῖται· περιηχείτω ἡμεῖς, ἀπείρω λαμπόμενος φωτί, ἄγγελοι ὑμνήτωσαν τῆς Παρθένου τὴν Κοίμησιν».

Καὶ πάλιν ὁ ἱερὸς Κοσμάς. «Ἐν κυμβάλοις χεῖ-

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

*Βλέπετε μή τις υμάς πλανήσῃ
(Ματθ. ΚΔ. 5)*

(Συνέχεια εἰς τὴν στήλιτευτικὴν κατὰ Λατίνων ἐπιστολὴν τοῦ ἀοιδίμου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως).

«Πότε ἡ Ἐκκλησία τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τὸν καιρὸν τῶν Ἀποστόλων μέχρις ὑμῶν μετεχειρίσθη εἰς τὰ ἱερὰ ἀκολουθίας σάλλιγγας ἐλατάς... καὶ κιθάρας καὶ αὐλοὺς καὶ τύμπανα καὶ πᾶν εἶδος μουσικῶν ὀργάνων; πότε εἰσήνεγκαν εἰς τοὺς θεῖους ὕμνους τοὺς μουσικοὺς... καὶ θεατρίονες διὰ νὰ ὑμνοῦν τὸν Θεὸν μὲ τὰ... αἰσχροτάτα ἔσματα;... Ἡ Ἐκκλησία ἀνωθεν διέταξεν ὅτι νὰ εἶναι χωριστὸν ἀπὸ τοὺς ἄνδρας τὸ γυναικεῖον, διὰ νὰ ἐμποδίζηται τὸ σκάνδαλον... καὶ αὐτοὶ ἡθέτησαν καὶ τὴν τάξιν ταύτην...

Νόμοι τῆς Ἐκκλησίας ἀπαγορεύουν τὸ κλίνειν γόνυ ἐν Σαββάτῳ, καὶ αὐτοὶ γονατίζουν. Τὸ μὴ νηστεύειν τὸ Σάββατον, καὶ αὐτοὶ νηστεύουν. Τὸ μὴ κατὰλυνεῖν τὴν τράδα καὶ Παρασκευὴν, καὶ αὐτοὶ κατὰλυνουν. Τὸ μὴ τρώγειν αἷμα, καὶ πνικτὰ, καὶ ἀκάθαρτα, καὶ αὐτοὶ τὰ τρώγουν. Τὸ μὴ συνάπτειν εἰς γάμου κοινωνίαν τοῦ ἡ κατὰ σαρκικὴν συγγένειαν, ἢ κατὰ πνευματικὴν οἰκειομένους, καὶ αὐτοὶ τοὺς συνάπτουν. Ὁ Χριστὸς παρήγγειλε νὰ μεταλαμβάνουν οἱ πιστοὶ καὶ τοῦ Σώματος Αὐτοῦ, καὶ τοῦ Αἵματος ὁ λόβετε φάγετε... πίετε ἐξ Αὐτοῦ πάντες» (Ματθ. ΚΣΤ. 26), καὶ αὐτοὶ δὲν μεταδίδουν εἰς τοὺς λαϊκοὺς τοῦ αἵματος... Οἱ Ἀπόστολοι, αἱ Σύνοδοι, οἱ Πατέρες ὅλοι φωνάζουν διδάσκοντες νὰ βαπτίζονται οἱ πιστοὶ εἰς τρεῖς καταδύσεις, καὶ αὐ-

λεσιν ἀγνή, μουσικῶν τε καρδίας φόρμιγγι, ἐν εὐήχῳ σάλλιγγι ὑψηλῆς διανοίας, τῆς Παρθένου καὶ Ἀγνῆς, ἐν τῇ εὐσήμερ κλητῇ ἡμέρᾳ τῆς Μεταστάσεως, πρακτικαῖς κροτοῦντες βοῶμεν χερσίν. Ὁ δεδοξασμένος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἴ». «Ἐξακολουθεῖ ὁ χαριτωμένος Ἰωάννης. «Λεῦτε οἱ πιστοὶ τῷ τάφῳ προσέλθωμεν τῆς Θεομήτορος καὶ περιπτυσώμεθα καρδίας, χεῖλη, ὄμματα, μέτωπα, εἰλικρινῶς προσάπτοντες καὶ ἀρροσώμεθα ἱματίων ἄφθονα χαρίσματα ἐκ πηγῆς ἀενάου βλυστάνοντας». Ὅντως κάλαμοι γραμματέως δευρογράφου. Λύραι τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ὑπὸ τοῦ Ὁποίου κρούμεναι ἀνάβιβάζουν τοὺς γηίνους ἀνθρώπους εἰς οὐρανίους σφαίρας. Κατὰ τὰς τοιαύτας ἐορτὰς τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνάπτεται, καὶ τὰ κάτω τοῖς ἄνω συνομιλεῖ. Δὲν εἶναι δυνατόν διὰ τῆς γλώσσης νὰ ἀποδοθῇ ἡ ψυχικὴ ἑξαρκεία καὶ ἡ ταύτην ἀκολουθοῦσα γεύσις ὄντως μόνον τοιοῦτοτρόπως τις ἀντιλαμβάνεται κατὰ τρόπον μυστικὸν καὶ ἀνέκφραστον τὴν γλυκυτάτην τοῦ Κυρίου χρησιμότητα. Διὸ καὶ τὸ Πνεῦμα λέγει. «Γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι Χρηστὸς ὁ Κύριος». Πόσον ἀδικοῦσι τοὺς ἑαυτοὺς τῶν ὁσοὶ δὲν μετέχουν τῶν τοιούτων ἱερῶν συνάξεων. Πόσον δυστυχεῖς εἶναι, ὅσοι δὲν ἡσθάνθησαν τὴν μητρικὴν τῆς Ἀειπαρθένου στοργήν, διὰ τῆς πρὸς Αὐτὴν ἀνατάσεώς των. Μακάριοι δὲ ὅσοι ὑπὸ τὴν κραταίᾳ Αὐτῆς σκέπην διατελοῦντες, «ἐν ὕμνοις αἰετὰ μεγαλύνουσιν ὡς Μητέρα τοῦ Φωτός».

τοὶ μόνον ψιλῶς ραντίζουν, καὶ οὔτε χροῖουν ἀμέσως τὸν ραντιζόμενον, ἀλλ' ἀμελοῦντες τὸ χροῖσμα, ἀμελοῦσι τὴν δι' αὐτοῦ ἐπιφοίτησιν τοῦ Πνεύματος... Ἀλλ' οὔτε πρόπει νὰ εἴπῃ τις βάπτισμα ἐκεῖ νοθεύον μὴ ἔχον τὰ συστατικὰ τοῦ βαπτίσματος, οὔτε σημαῖνον τὴν τριήμερον τοῦ Σωτῆρος Ταφὴν καὶ Ἀνάστασιν, καὶ τ' ἀνάγκην δὲν ἔχει οὔτε τοῦ καθαρικοῦ τῶν ψυχῶν λουτροῦ τὴν τελειότητα καὶ τὴν δύναμιν. Τίς δύναται νὰ ἐξαριθμήσῃ ἀκριβῶς ὅλα; Ἀλλὰ ὡς τόσον καὶ ἀπὸ αὐτὰ καθένας συμπεραίνει πόσον τὸ πνεῦμα τῆς καινοτομίας καὶ τοῦ νεωτερισμοῦ τοὺς δολίους κατερύφλωσε. Καὶ λοιπόν, ἀδελφοί, αὐτοὶ εἶναι ὁδηγοὶ τυφλοὶ μὴ τοὺς ἀκολουθεῖτε διὰ νὰ μὴ κηρυγισθῇτε εἰς τὸν λάκκον τῆς κακοδοξίας καὶ τῆς αἰρέσεως. Εἰς τὸ στόμα αὐτῶν κἀθῆται τὸ πνεῦμα τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης μὴ τοὺς πιστεύετε διὰ νὰ μὴ κινδυνεύσητε. Ἔχετε φανερὰν ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι *εἶναι ψεῦστα καὶ ἀπατεῶνες*, ἐφ' ὅσον λέγωσι τὰ ἐναντία εἰς ὅσα ἐθέσπισε τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας διὰ τῶν θεραπόντων του...

Διαβάζομεν εἰς τὴν Γ' τῶν Βασιλειῶν κεφ. γ' ὅτι ὁ Θεὸς ἀποστέλλων ἕνα προφήτην διὰ νὰ ἐλέγξῃ τὸν βασιλεῦ Ἱεροβοάμ τῷ παρήγγειλε. «Μὴ φάγῃς ἄρτον καὶ μὴ πῖης ὕδωρ, καὶ μὴ ἐπιστρέψῃς ἐν τῇ ὁδῷ ἣ ἐπορεύθης ἐν αὐτῇ». Ἐνας ἄλλος γέρον ψευδοπροφήτης, μανθάνων τοῦτο ἔδραμεν ὀπίσω τοῦ προφήτου τὸν ἐφθασε καὶ τῷ εἶπε «Ἐλὰ, καὶ ἐγὼ προφήτης εἰμαι ὅπως καὶ σύ. Ἄγγελος Κυρίου ἐλάλησεν εἰς ἐμὲ καθὼς καὶ εἰς σέ, καὶ μοῦ παρήγγειλε νὰ σὲ πάρω στὸ σπίτι μου, καὶ νὰ φάγῃς ἄρτον, καὶ νὰ πῖης ὕδωρ». Τὸν κατέπεισε. Τί ὁμοῦ ἤκούθησε; Ἐπιστρέφων ὁ ἀθετήσας τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου Προφήτης, εὗρε τὴν ἐνδικὴν μισαποδοσίαν, κατασπαραχθεὶς ἀπὸ θυρίων «Καὶ εἶρε αὐτὸν λέων ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ἐθανάτωσεν αὐτόν». Ἀνθρώποι τοῦ Θεοῦ, δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ, μάθετε ἀπὸ αὐτὸ τὸ παράδειγμα νὰ διακρίνητε τοὺς ψευδοπροφήτας.

Ἀκούετε ἄνθρωπον νὰ ὁμιλῇ τὰ ἐναντία ἐκείνων ποῦ ὁμιλήσεν ὁ Θεός; ψευδοπροφήτης εἶναι... Ὁ Θεὸς διατάσσει... περιπάτει ἴσα τὸν δρόμον σου, καὶ αὐτὸς ζητεῖ νὰ σὲ φέρῃ ἔξω ἀπὸ τὸν εὐθὺν δρόμον, εἰς τὸν δρόμον τὸν ἰδικόν του; Δὲν χρειάζεται ἄλλο σημεῖον διὰ νὰ τὸν γνωρίσητε, ψευδοπροφήτης εἶναι Ἄς λέγῃ καὶ αὐτὸ. ὅτι καὶ ἐγὼ προφήτης εἰμαι, ὅτι ἄγγελος Κυρίου ἐλάλησεν εἰς ἐμὲ. Μὴ πλανηθῇτε, μὴ πιστεύετε εἰς αὐτόν, καὶ ἄγγελος Κυρίου ἂν τῷ ἐλάλησεν. Ὅταν ἄλλα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα οἱ Ἀπόστολοι εὐηγγελίσαντο εἰς υἱὰς, ὁ τοιοῦτος εὐαγγελίζεται, *ἀνάθεμα ἔστω*.

Πλοῦς καὶ πικίλους τρόπους μεταχειρίζονται αὐτοὶ οἱ ἀπόστολοι τῆς Ρώμης διὰ νὰ ἀρπάσουν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν παπισμὸν τὰ γνήσια τέκνα της... Ἀλλ' ὑμεῖς, ἀδελφοί, στήκατε στερεοὶ καὶ ἀκαταγώνιστοι ἔμπροσθεν τῶν ἐχθρῶν τῶν ψυχῶν σας, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ θέλουσιν ἀναχωρήσει ἀπὸ σὰς μάταιοι καὶ ἀτηχυμμένοι... Ὅταν ἔρχονται πρὸς υἱὰς μὲ τὰ ὅπλα τοῦ λόγου καὶ μεγαλοφρονοῦν εἰς σύστασιν τῶν δογμάτων αὐτῶν, μὴ θαυμάζετε ἂν εἶναι καὶ σοφοὶ αὐτοὶ; τί θαυμαστόν; σοφοὶ καὶ

ὁ Ἀρειος, καὶ ὁ Μακεδόνης, καὶ Ἀπολλινάριος, καὶ πρὸ πάντων σοφώτατος ὁ Ὠριγένης, ἀλλ' ἔπασαν εἰς τὰ βάραθρα τῶν αἵρέσεων καὶ βλασφημιῶν.

Τί κοινὸν ἔχει ἡ κατὰ κόσμον σοφία, μετὰ τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ; ἡ σοφία τοῦ κόσμου τούτου, κεχωρισμένη ἀπὸ τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ, εἶναι πλάνη, εἶναι ἀφροσύνη, εἶναι μωρία... Τί ἀγωνίζονται ἡμεῖς καταπείσονται οἱ Λατῖνοι μετὰ τὴν διάλεξιν; Ἡμεῖς, καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν τε καὶ αὐτῶν, καὶ ἐξ ἀρχῆς ὅλοι οἱ Χριστιανοί, δὲν ἐδέχθησαν αὐτὴν τὴν πίστιν μετὰ διάλεξιν, ἀλλὰ τὴν ἠσπάσθησαν μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν... Ἡ πίστις δὲν ἀλλάζει μετὰ τοὺς καιροὺς, δὲν γηράσκει... ἡμεῖς γνωρίζομεν ὅτι τὰ τῆς πίστεως δόγματα ὅσον εἶναι νεώτερα, τόσον εἶναι ἐπισφαλέστερα ὅσον παλαιότερα, τόσον γνησιώτερα καὶ βεβαιότερα. Καθὼς τὰ νερά, ὅσον μακρύτερα ἀπὸ τὰς πηγὰς τῶν τόσον οὐρανότατα καὶ μᾶλλον τεθολωμένα ὅσον πλησιέστερα τόσον καθαρώτερα. Δὲν ἡμποροῦμεν ἡμεῖς νὰ ἀφήσωμεν τὸν ἱερογάντην Διονύσιον, τὸν μέγαν Βασίλειον, τὸν θεολογικώτατον Γρηγόριον, τὸν θαυμαστὸν Χρυσόστομον, καὶ τοσοῦτους ἄλλους Θεοφόρους Πατέρας, καὶ νὰ ἀκολουθήσωμεν τοὺς Λατίνους. Ἡ ἀλήθεια εἶναι μία καὶ δὲν χωρεῖ ποτὲ διαφωνία ὅπου ὑπάρχει ὁ φωτισμὸς καὶ ἡ ἐπίπνοια τοῦ θείου Πνεύματος...

Τοὺς θεολόγους ἡμῶν τοὺς βλέπομεν ὥσάν τὰς πυρίνους γλώσσας τῆς Πεντηκοστῆς, ὅπου ὅλοι σὺμπνέουν εἰς τὸ κήρυγμα μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πίστεως. Τοὺς θεολόγους τῶν λατίνων ὥσάν τὰς γλώσσας τῶν ἀνθρώπων τοῦ Πύργου τῆς Βαβέλ. Ἀδελφοί μὴ ἀνηγήθητε αὐτοὶ φοροῦσι τῶν προβάτων τὴν δορὰν εἰς τὸ φαινόμενον, ἀλλ' ἔσωθεν εἶναι **λύκοι καὶ λέοντες**... δείχνουν καὶ αὐτοὶ ὅτι ὁμιλοῦν μετὰ τὰς Γραφὰς καὶ τοὺς θείους Πατέρας. Τί τὸ παράδοξον καὶ ὁ Διάβολος ὅταν ἐπείραζε τὸν Χριστόν, τὸν Κύριον ἡμῶν, μετὰ τὴν θείαν Γραφὴν ὁμίλει. «Τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ, τοῦ διαφυλάξαι σε ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου» κλπ. Ὅλοι οἱ αἵρετικοὶ μετὰ τὰ ἱερὰ λόγια ἐτεχνεύοντο νὰ συστήσουν τὴν ἰδίαν αἵρεσιν. Ἀλλ' ἡμεῖς μακρὰν ἀπὸ αὐτὰ τοῦ Ἀδου τὰ σιόματα, ὅπου πνέουν φλόγας καὶ ἱερὸς καπνός καὶ ἡ καίουσιν, ἡ κατασφουῖσι τὰς ψυχὰς τὰς ἀνατεθραμμένας τὴν εὐσέβειαν. Μακρὰν ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ ἀσκού τοῦ Αἰόλου. Μάθετε ἀπὸ τὸν Διδάσκαλον καὶ Θεόν, τὸν Κύριον ἡμῶν, νὰ φεύγητε **τοὺς τοιοῦτους διαβόλους**, οἵτινε μετὰ αὐτὰς τὰς Γραφὰς ὅπου σὰς ἐδόθησαν εἰς σωτηρίαν, ζητοῦν νὰ σὰς κημνίσουν εἰς ἀπώλειαν. εἴπατε καὶ ὑμεῖς εἰς αὐτοὺς **«ὑπάγε ὀπίσω μου Σατανᾶ, οὗ σκάνδαλόν μου εἶ»**. Περισσότεραν προσοχὴν χρειάζεσθε ὅταν ἔρχονται **αὐτοὶ οἱ ἀπατεῶνες** μετὰ τὸ μέλι εἰς τὸ σιόμα καὶ σὰς ὁμιλοῦν, ὅταν μεταχειρίζονται **τὸν δόλον τῶν εὐεργεσιῶν καὶ χαρίτων** καὶ σὰς ἀγκιστρῶν φοβερώτερος ἐχθρὸς δὲν ὑπάρχει ἀπὸ ἐκείνων, ποὺ εἰς εἶναι τοιοῦτος, ὑποκρίνεται τὸν φίλον. Περισσότερους Ὁρθόδοξους ἐπλάνησαν οἱ Λατῖνοι μετὰ τὰς εὐεργεσίας, παρὰ μετὰ τὴν διάλεξιν. Περισσότερους μετὰ τὰ χροῖμα-

τα, παρὰ μετὰ τὰ ἐπιχειρήματα. Μάρτυρες τούτων ἡ Ἀντιόχεια, ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἡ Συρία, πολλὰ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ὅπου μετὰ πολλὰ χροῖματα ἠΐξῃσεν ἡ Ρώμη τὸν παπισμὸν. Δὲν ἠθέλων δυνηθῇ οἱ Λατῖνοι νὰ σύρουν τὸν Αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον, τὸν Πατριάρχην, καὶ τοσοῦτους Ἀρχιερεῖς εἰς τὴν Φλωρεντίαν, παρὰ μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς βοηθείας εἰς τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων ἐπικείμενον κίνδυνον. Δὲν ἠθέλων δυνηθῇ νὰ ἐλκύσουν πρὸς τὸ μέρος τῶν τὸν φιλόδοξον παρὰ φιλόσοφον ἐκείνον Ἀρχιερέα, τὸν Βησσαρίωνα, παρὰ μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς ἀξίας τοῦ Καρδι αἰλίου.

(Συνεχίζεται)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

(Ἰωάν. Γ'. 13—17)

Ἡ περικοπὴ ἔχει ληφθῇ ἀπὸ τὸν διάλογον τοῦ Σωτῆρος μετὰ τὸν Νικόδημον. Ὁλόκληρος ὁ διάλογος διακρίνεται διὰ τὸ ὕψος τῶν νοημάτων του, ἀναφέρεται δὲ κυρίως εἰς τὴν ἐν Χριστῷ ἀπολύτρωσιν ἢ ἀναγέννησιν τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ κυριώτερον μέσον τῆς τοιαύτης ἀναγεννήσεως εἶναι ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος συμβολικῶς προδιετυπώθη εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην. Κατὰ τὴν ἀφήγησιν τῆς Π. Δ. (Ἀριθμοὶ ΚΑ'. 6—10) «Μωϋσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ» διὰ νὰ θεραπεύωνται, προσβλέποντες εἰς αὐτόν οἱ δηλητηριασθέντες ἀπὸ δαγκώματα ὀφειῶν.

Ἡ προᾶξι αὐτῇ ὑπῆρξεν, ὡς εἴπωμεν, ἕνα σύμβολον τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Σωτῆρος, δι' ἧς θὰ ἐσώζετο ὁ πιστεύων εἰς τὸν Ἐσταυρωμένον!

Ἡ σταυρικὴ θυσία τοῦ Σωτῆρος εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τονίζει εἰς τὸν Νικόδημον «οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν» (Ἰωάν. 5,16).

Μνημεῖον καὶ ἀπόδειξις ἀγάπης ὁ Σταυρὸς!

Πόσον ἱκανοποιεῖ τὸν ἄνθρωπον ἡ διαπίστωσις τῆς ἀγάπης!

Τί θὰ ἦτο τὸ σύμπαν χωρὶς τὸν ἥλιον;

Τί θὰ ἦτο καὶ ὁ ἄνθρωπος χωρὶς τὴν ἀγάπην!

Τὴν ἀγάπην ἐπιδώκει εἰς τὴν φιλίαν, αὐτὴν ἀζητεῖ εἰς τὴν οἰκογένειαν, χάριν αὐτῆς θυσιάζεται καὶ προσφέρει πολυτίμους θυσανούς!

Σταγονομετρικὴ ὁμῶς ἡ ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων· νόθος, ἀδύνατος, χωρὶς τὴν πνοὴν τοῦ μεγαλείου καὶ πρὸ παντὸς ἐμπορικῆ.

Ὁ νόμος τῆς ἀντιπροσφορᾶς τὴν διέπει καὶ ὁ χρόνος τὴν καταδικάζει εἰς τὴν λήθην!

Μόνη πηγὴ ἀγνῆς, ἀνοθεύτου, εἰλικρινοῦς παντο-

ΤΟ 4ον ΕΚ ΤΩΝ ΘΑΝΑΣΙΜΩΝ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Ο ΦΘΟΝΟΣ

*"Οπου ζήλος και ἐρίθεια ἐκεί ἀναστασία
καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα.**(Ἐπιστ. Ἰαν. γ, 16)*

(Τὸ τέλος τῆς μελέτης)

"Ας εἶναι καθημερινή μας φροντίς τὸ νὰ ἡμεθα ἀξιαγάπτοι καὶ καλοὶ εἰς τὰς σχέσεις μας. Τότε καὶ μόνον δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ φθονοῦμε αὐτὸς, ὅστις ἐπιφανειακῶς μόνον ζῇ εἰς καλύτερας συνθήκας, ἐνῶ δὲν εἶναι παρὰ κακὸς καὶ εὐκαταφρόνητος ἄνθρωπος. Ἄν εἰς τὴν παρούσαν κατάστασιν ποῦ εὐρισκόμεθα δὲν ἔχωμεν τὸ ἀναγκαῖον θάρρος καὶ τὴν δραστηριότητα, διὰ νὰ ὠφεληθοῦμε καὶ νὰ γίνωμε ὠφελίμοι, καὶ συνεπῶς εὐδαίμονες, τότε ἀποδεικνύομε τὴν ἀδυναμίαν μας καὶ διὰ μεγαλύτερας ἐνεργείας.

Ἀσφαλῶς εἰς πολλοὺς ἔχει δοθῇ ὑπὸ τῆς θείας χάριτος νὰ διαπρέπουν τῶν ἄλλων. Ἄλλοι ἀποκτοῦν περιουσίαν, ὑπόληψιν, γίνονται περισσότερον εὐχάριοι, ἂπ' ὅσον ἡμεῖς. Ἴσως εἶναι προικισμένοι μὲ πλεονεκτήματα, τῶν ὁποίων στερούμεθα ἡμεῖς. Ἐχουν ὠριαιότητα, ἐξωτερικὴν λάμψιν, χάριν. Ἀλλὰ δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι καὶ εἰς τὰ ρόδα ὑπάρχουν ἄκανθα. Ἡμεῖς δὲν ἀποφεύγομεν ὀλίγους πόνους εἰς τοὺς ὁποίους ἐκεῖνοι εἶναι ἐκτεθειμένοι. Καὶ ὅταν περάσουν τὰ χρόνια ἡμεῖς ἔχομε νὰ χάσωμε ὀλιγώτερα. Ὅταν τὰ ἰδικά τους ἀνθῇ τῆς νεότητος θὰ ἔχουν μαραθῇ, ἡμεῖς θὰ ἔχωμεν γίνεαι σοφώτεροι. Ἡ φαινομενικὴ τους εὐτυχία ἐγένεν παιγνίδιον εἰς τὰς χεῖρας τῆς ματαιότητος καὶ τῆς κολακείας. Ἄλλοι πάλιν καταλαμβάνουν ὑψηλὰ ἀξιώματα καὶ τιμὰς, ζοῦν μέσα εἰς χλιδὴν καὶ πολυτέλειαν, ἐπειδὴ συνέβη νὰ γεννηθοῦν εἰς ἀνάλογον

δυνάμει καὶ ἐξαισίας ἀγάπης ἢ ἀενάως καὶ αἰωνίως πάλλουσα καρδιά τοῦ Ἐσταυρωμένου!

Αὕτη τοὺς λεπτροὺς καθαρίζει, τοὺς νεκροὺς ἀνιστά, τοὺς τυφλοὺς φωτίζει, τὸν πόνον ἀποβάλλει, τὴν ἁλψιν ἀποδιώκει, τὴν λύπην διαλύει!

Κέντρον τῆς ἀπολυτροφῆς ἡ ἀγάπη αὕτη καὶ πᾶν φωτὸς ἀκτὶς προσελθούσα ἐκ τοῦ Σταυροῦ τῆς θυσίας.

"Ὅποιος αἰσθάνῃ τὴν ἀγάπην αὐτὴν νὰ συγκλονίσῃ τὴν καρδίαν του, χωρὶς κόπον θὰ ἀγαπήσῃ, διότι θὰ μεταβληθῇ καὶ ὁ ἴδιος εἰς ὁλόφωτον ἀντικείμενον, ποῦ καμμία σκιά ὑπολογισμοῦ καὶ ὑστεροβουλίας δὲν θὰ τὸν ἐπισκιάσῃ!

Ἡ καρδιά του θὰ μεταβληθῇ εἰς τὸ ὑπόβαθρον τῆς ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ, χωρὶς τὸ βάρος αὐτὸ νὰ τὸν κουράζῃ.

"ὦ! Θεία τοῦ Ἰησοῦ ἀγάπη, πότε θὰ δυνηθῇς νὰ διαλύσῃς τοὺς πάγους τοῦ μίσους καὶ τὰ ἔλκη τοῦ ἐγωϊσμοῦ, ποῦ τόσο ἀποκριτικῶς τὰ ἐπενδύομεν μὲ τὰ χρυσοποίκιλτα ἐνδύματα τῆς ἐξωτερικῆς καὶ ἐμπορευσίμου θρησκευτικότητος;

Τὸ δῶμα σου περιμένομεν, διότι ἡ θέλησίς μας ἀδυνατεῖ!

περιβάλλον. Ἡμεῖς ἡμπορεῖ νὰ στερούμεθα αὐτῶν. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ τοὺς φθονοῦμεν. Αὐτὸ ποῦ νομίζομεν ὅτι εἶναι εἰς αὐτοὺς εὐδαιμονία, δὲν εἶναι παρὰ συντηθιμένο καὶ καθημερινὸ πρᾶγμα, καὶ ἐπομένως δὲν καταλαβαίνουν οἱ ἴδιοι τὴν εὐτυχίαν. Αὐτοὶ μάλιστα εἶναι δοῦλοι μεγαλύτερων καὶ ποικιλωτέρων ἀναγκῶν. Ὅχι ὀλίγας φορὰς διαψεύδονται εἰς τὰς ἐλπίδας καὶ τὰς προσδοκίας τῶν, αἱ δὲ περιπέτεια τῆς ζωῆς τῶν πολλὰς φορὰς εἶναι τραγικαί. Ἄς μὴ λησμονῶμεν, ὅτι πολλὰς φορὰς ἄνθρωποι ἠτυοκτόνησαν, ἐπειδὴ εἶχον τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐπτάχουσιν καὶ ἐστεροῦντο τῶν ἀναγκῶν ὀλικῶν ἀγαθῶν, ἐνῶ εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ ἕνα πολυσημῶριον ἀπὸ τὴν περιουσίαν τοὺς ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ ζήσουν καὶ αὐτοὶ καὶ ἄλλοι.

Ἐπίσης ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι, ἂν καὶ εἶναι κατώτεροι ἀπὸ ἡμᾶς εἰς τὴν μόρφωσιν, τὰς γνώσεις καὶ τὴν πείραν, ἐν τούτοις προετιμήθησαν εἰς ἀξιώματα καὶ τιμὰς. Διὰ τὴν ὁμοίαν φθονοῦμε ἐκεῖνους, ποῦ ἀνῆλθον ἀναξίως τὰς κοινωνικὰς βαθμίδας; Θὰ ἠθέλαμε νὰ εὐρισκόμεθα εἰς τὴν θέσιν τῶν; Θὰ ἠθέλαμε νὰ τοὺς δώσωμε τὰ προτερήματα τοῦ μυαλοῦ καὶ τῆς καρδίας μας, διὰ νὰ λάβωμεν τὴν θέσιν ἐκείνων, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀναξιοτήτῃ τῶν; Διὰ τὴν λοιπὸν τοὺς φθονοῦμεν διὰ κάτι ποῦ θὰ ἀπερρίπταμε, ἂν μᾶς ἐδίδετο ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους;

Εἰς τὸ βάθος προτιμῶμεν νὰ ἔχωμεν τὴν βεβαιότητα, ὅτι εἴμεθα ἀξιοὶ καλύτερας τύχης, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχομεν, παρὰ νὰ κατέχωμεν θέσεις αἱ ὁποῖαι δὲν μᾶς ἀξίζουν. Ἡ ἐπιθυμία διὰ τὰ ἀγαθὰ τοῦ ἄλλου δὲν ἡμπορεῖ νὰ εὔρῃ θέσιν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀληθῶς σοφοῦ ἀνθρώπου.

Ἄν ἀξίῃ νὰ ζηλεύσῃ κανεὶς κάτι, αὐτὸ δὲν εἶναι τὰ ἀγαθὰ ἀλλὰ ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς. Ἡ εὐδαιμονία, ἡ χαρὰ τῆς ψυχῆς δὲν ἀποκτάται μὲ ἐξωτερικὰ μέσα. Εἶναι ἔργον αὐτοῦ τούτου τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου. Ἡ εὐδαιμονία δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ ποῦ κατέχομε, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ τι εἴμεθα.

Δι' αὐτὸ ἂς ἀποσκορακίσωμεν κάθε ἐπιθυμία διὰ πράγματα ποῦ ἔχουν δοθῇ εἰς ἄλλους καὶ ὄχι εἰς ἡμᾶς. Ἄς μὴ οἰψόμεν ποτὲ φθονερόν βλέμμα, εἰς ὅσα ἀνήκουν εἰς ἄλλους. Ἄς μὴ μισήσωμεν ποτὲ, ὅσους ἐπαξίως ἢ ἀναξίως κατέχουν ἀγαθὰ ποῦ ἡμεῖς δὲν ἔχομεν. Ἄς τιμῶμεν μὲ χριστιανικὴν ἀγάπην ὅλους τοὺς ἀδελφούς μας καὶ ἂς θεωρῶμεν εὐδαίμονας ἐκεῖνους, ποῦ εἶναι πραγματικῶς τοιοῦτοι, καὶ ὄχι ἐκεῖνους, ποῦ φαίνονται ὅτι εἶναι. Δι' ὅλα τὰ πράγματα μὲ πνεῦμα μετριοπαθείας καὶ αὐταρκειας ἂς θεμελιώσωμεν ἕνα μικρὸν ἐπίγειον παράδεισον ἀναφωνοῦντες. «Ὅσα ἔπραξεν ὁ Θεός, εἶναι πεπραγμένα μὲ πανσοφίαν καὶ φιλοστοργίαν».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

*"Ανακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων
εἴτε ἀπὸ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφο-
ρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ
ἡμῶν ἀγῶνος ἀπενθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν
ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ.
ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κάνι-
γος 32 — Ἀθῆναι.*

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

**«Σύ μου σκέπη κραταιά υπάρχεις
ὁ τριμερὴς Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ» Θρησ. ὕμν.**

Στόλισμα καὶ καλλώπισμα τῆς Ἐκκλησίας· σύμβολον καὶ ἐξεικόνισμα ὀφειλομένης θυσίας· ὄπλον ἀκαταγώνιστον κατὰ τοῦ Διαβόλου, «ὅστις φοίττει καὶ τρέμει μὴ φέρον καθορᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν».

Δὲν ἠδύνατο λοιπόν, ὡς τοιοῦτος, ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου νὰ ἀφήσῃ ἀδιαφόρους τοὺς ἐχθροὺς τῆς εὐσεβείας! Ἐβαλλον καὶ βάλλουν ἐναντίον του, μεταξὺ τῶν ἄλλων, καὶ οἱ ἐβραϊσμοὶ χιλιασταί!

Ὅχι, λέγουν εἶναι ἀπαράδεκτος ὁ Σταυρὸς! ὑπῆρξε τὸ φρονικὸν ὄργανον τῆς καταδίκης τοῦ Ἀδῶου. Ἀποβάλατέ τον λοιπόν ἀπὸ τὴν ζωὴν Σας, Χριστιανοί. Συντρίψατέ τον!

Δὲν θὰ ἠδύνατο ὁ Διαβόλος νὰ ἀνέυρῃ ἀρμοδιώτερα στόματα, διὰ νὰ ἐξυβρίσῃ καὶ πολεμήσῃ τὸν φοβερότερον ἀντίπαλόν του.

Ἄλλ' ἄς ἴδωμεν τὰ πράγματα πῶς ἔχουν!

Θέτομεν τὸ ἐρώτημα: ὁ Κύριος ἐπ' αὐτὸν εἰς Σταυρὸν ἀνῆλθεν ἀκουσίως; Ἡ σταυρικὴ θυσία ὑπῆρξεν ἡ συνέπεια μιᾶς μοιραίας συγκρούσεως εἰς τὸν ἱστορικὸν χρόνον; ὁ Ἰησοῦς ἀνεδείχθη μόνον ὁ ἐκ περιστάσεως ἥρωας, ὅστις ὑπέστη τὰς συνέπειας τῆς δράσεώς του διὰ τῆς σταυρικῆς καταδίκης;

Κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα τῆς ἁγίας Γραφῆς ἡ σταυρικὴ θυσία ὑπῆρξε προσχεδιασμένη, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, εἰς τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ!

Ὁ Κύριος ἦλθε πρὸς τοῦτο· διὰ νὰ ὑποστῇ πάθη καὶ σταυρικὸν θάνατον.

Πολλὰ μαρτυρία περὶ τούτου ἀπαντοῦν εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην καὶ σχεδὸν ὅλοι οἱ προφῆται δεικνύουσιν τὰ γεγονότα τοῦ Σταυροῦ.

Ὁ πλέον δὲ παραστατικώτερος ἐν τῇ ἀφηγήσει του τυγχάνει ὁ Ἡσαΐας!

Ἐπειδὴ ὁ χρόνος δὲν ἐπαρκεῖ διὰ συστηματικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θέματος, θὰ περιορισθῶμεν εἰς μίαν χαρακτηριστικὴν εἰκόνα τῆς Π. Δ., ὅπου φαίνεται ἡ δύναμις τοῦ Σταυροῦ.

Ἀναφέρομεν τὴν σχετικὴν περιοχὴν:

«Ἦλθε δὲ Ἀμαλὴ καὶ ἐπολέμει Ἰσραὴλ ἐν Ραθιδεὶν. Εἶπε δὲ Μωϋσῆς τῷ Ἰησοῦ — ἐπίλεξον σεαυτῷ ἄνδρας δυνατοὺς καὶ ἐξελθὼν παρατάξει τῷ Ἀμαλὴ αὐριον, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἑστήκα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βουνοῦ, καὶ ἡ ῥάβδος τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ χειρὶ μου.

Καὶ ἐγένετο ὅταν ὑπῆρξεν (= ἐσῆκωνε, ἐξέτεινε) Μωϋσῆς τὰς χεῖρας, κατίσχυεν Ἰσραὴλ· ὅταν δὲ καθῆκε (= κατέβαζε) τὰς χεῖρας, κατίσχυεν Ἀμαλὴκ. καὶ Ἀαρὼν καὶ Ὡρ ἐστήριζον τὰς χεῖρας αὐτοῦ, ἐντεῦθεν εἰς καὶ ἐντεῦθεν εἰς· καὶ ἐγένοντο αἱ χεῖρες Μωϋσῆ ἐστηρικμέναι ἕως δυσμῶν ἡλίου. Καὶ ἐτρέπατο Ἰησοῦς τὸν Ἀμαλὴκ καὶ πάντα τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν φόνῳ μαχαίρας.» (Ἐξοδος 12 8 — 13).

Τὸν Ἀμαλὴκ δὲν τὸν κατενίκησεν ἡ στρατιωτικὴ δύναμις τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, ἀλλὰ μόνον ἡ δύναμις τοῦ Σταυροῦ, τὸν ὁποῖον ἐσημαίετο ὁ Μωϋσῆς μετὰ τὰς ἐκτεταμένους χεῖρας του!

Πόσον χαρακτηριστικὴ καὶ ἀποδεικτικὴ ἡ εἰκὼν αὕτη;

Καὶ πῶς νὰ μὴ ἐνσαρκώσῃ δύναμιν ὁ Σταυρὸς, μετὰ μάλιστα τὸν καθαγιασμένον τοῦ ἀπὸ τὸ πανάχραντον αἷμα τοῦ Λυτρωτοῦ;

Ὅλον τὸ μυστήριον τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας τὸ ἐπεκύρωσε ἡ παρουσία του· ὅλον τὸ βάθος τῆς ταπεινώσεως τὸ ἀπεκάλυψεν.

Ἡθέλησεν ὁ Κύριος τὸν Σταυρὸν καὶ τὰ πάθη καὶ δι' αὐτὸ τὰ ἐξωράισε μετὰ τὴν θυσίαν τῆς ἀγάπης, ἐνῶ προηγουμένως ἦσαν ἀποκρουστικά καὶ αἰσχρά!

Αὐτὰ ἔχων ὑπ' ὄψιν του καὶ ὁ Ἀπ. Παῦλος διακηρύσσει, ἐχθρὸς ὢν προηγουμένως τοῦ Σταυροῦ· «ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰμὶ ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ».

Ψευδεῖς λοιπόν καὶ ἀδικαιολόγητοι οἱ ἰσχυρισμοὶ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Σταυροῦ.

Ὁ Σταυρὸς εἶναι ὄπλον καὶ δύναμις, σύμβολον καὶ τύπος.

Ὁ Σταυρὸς κατέκτησε τὴν ἱστορίαν καὶ κατενίκησε πᾶσαν ὕλικὴν δύναμιν· ὑψώθη δὲ ἀκόμη καὶ ὑπεράνω τοῦ αὐτοκρατορικοῦ διαδήματος, ὅτε ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος τὸν κατέστησε σημεῖον τοῦ καὶ ἑμβλήματός του.

Θὰ πρέπει νὰ κατακτήσῃ καὶ τὰς ψυχὰς ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, ὥστε νὰ ἀναδειχθῶμεν, μετὰ τὴν δύναμίν του, ἑσταυρωμένοι καὶ οὐχὶ ὑποκριταὶ Σταυροφόροι!

Τὸ εὐχόμεθα!

Εἰς τὴν πανήγυριν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν Βόλον.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδόξιας» ὅπως ἀποστείλουν τὰς ὀφειλομένας συνδρομὰς των, καθ' ὅτι αὐταὶ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἰκονομικὸν πόρον διὰ τὴν ἐκδοσὴν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Ἐπειδὴ ἐπληροφόρηθῃμεν ὅτι διάφοροι ἐκμεταλλεύοντο τὰ φιλόδοξα αἰσθήματα τῶν Χριστιανῶν μας περιέχοντι τὰς οἰκίας καὶ συλλέγουσιν ἐρότους ὑπὲρ ἐπισκευῆς δίδῃν Ἰ. Ναῶν, ἀπαγορεύοντες αὐστηρῶς πάντα ἔρανον ἐνεργοῦμενον ἄνευ εἰδικῆς ἀδείας τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου.